

პაროლდ პინტერი

ძველი დროება

ჩანს ყოფილი ფერმა.

მაღალი ფანჯარა ოთახის ცენტრში. საწოლი ოთახის კარი მარცხენა ზედა მხარეს, შესასვლელი კარი მარჯვენა ზედა მხარეს.

მცირე, თანამედროვე ავეჯი.

ორი დივანი, სავარძელი.

შემოდგომა. ღამე

პირველი მოქმედება

მკრთალი სინათლე. იკვეთება სამი ფიგურა:

დიილი - მოკალათებულია სავარძელში, გაუნძრევლად.

ქეთი - უმოძრაოდ დივანზე, ფეხბაკეცილი.

ანა - დგას ფანჯარასთან, გარეთ იყურება.

სიჩუმე

განათება ეცემა დიილის და ქეთის, რომლებიც სიგარეტს ეწევიან.

მკრთალ შუქში ანას ფიგურა ფანჯარასთან გაუნძრევლად რჩება.

ქეთი: (იხსენებს) მუქი.

პაუზა.

დიილი: გამხდარი თუ მსუქანი?

ქეთი: მგონი, ჩემზე მსუქანი.

პაუზა.

დიილი: მაშინ იყო ასეთი?

ქეთი: მე მგონი.

დიილი: შეიძლება ახლა აღარ იყოს.

პაუზა.

ის შენი საუკეთესო მეგობარი იყო?

ქეთი: ეგ რას ნიშნავს?

დიილი: რა რას ნიშნავს?

ქეთი: სიტყვა მეგობარი... როცა უკან იხედები... თან ამდენი დრო გავიდა.

დიილი: არ გახსოვს, რას გრძნობდი?

პაუზა.

ქეთი: დიდი დრო გავიდა

დიილი: მაგრამ შენ ის გახსოვს, მასაც ახსოვხარ, წინააღმდეგ შემთხვევაში, რატომ ჩამოდის ჩვენთან ამაღამ?

ქეთი: ალბათ იმიტომ, რომ ვახსოვარ.

პაუზა.

დიილი: შენ თვლი, რომ ის შენი საუკეთესო მეგობარი იყო?

ქეთი: ის ჩემი ერთადერთი მეგობარი იყო.

დიილი: შენი საუკეთესო და ერთადერთი მეგობარი?

ქეთი: ერთადერთი (პაუზა). ერთადერთი იყო, ერთადერთი არ ნიშნავს საუკეთესოს

დიილი: რადგან ვერაფერს შეადარებ?

პაუზა.

ქეთი: ჰმ...

პაუზა.

დიდი: (ღიმილით) ე.ი. შეუდარებელი იყო?

ქეთი: ნამდვილად არ იყო.

პაუზა.

დიდი: არ ვიცოდი, რომ ასე ცოტა მეგობრები გყავდა.

ქეთი: საერთოდ არ მყავდა არც ერთი, მხოლოდ ის.

დიდი: რატომ ის?

ქეთი: არ ვიცი (პაუზა). ქურდი იყო, ნივთებს იპარავდა.

დიდი: ვის პარავდა?

ქეთი: მე.

დიდი: რას გაპარავდა?

ქეთი: საცვლებს

დიდი: (ჩაიცინებს) შეახსენებ?

ქეთი: არა მგონია.

პაუზა.

დიდი: ეს გიზიდავდა მასში?

ქეთი: რა?

დიდი: ის, რომ ქურდი იყო.

ქეთი: არა.

პაუზა.

დიდი: ელოდები მის ჩამოსვლას?

ქეთი: არა.

დიდი: მე კიდევ მოუთმენლად. მაინტერესს.

ქეთი: რა გაინტერესებს?

დიდი: შენი რეაქცია, დაგაკვირდები.

ქეთი: მე? რატომ?

დიდი: მივხვდები, შეცვლილია თუ არა.

ქეთი: ამის გარკვევას ჩემი საშუალებით აპირებ?

დიდი: ცხადია.

პაუზა.

ქეთი: კარგად აღარც მახსოვს, თითქმის დამავიწყდა.

პაუზა.

დიდი: იცი რას დალევეს?

ქეთი: წარმოდგენა არ მაქვს.

დიდი: შეიძლება ვეგეტარიანელია

ქეთი: ჰკითხე.

დიდი: რა აზრი აქვს, შენ ხომ სადილი უკვე მოამზადე? (პაუზა). არ არის გათხოვილი?

ქმარი რატომ არ ჩამოყავს? ქეთი: ჰკითხე.

დიდი: ყველაფერი მე უნდა ვკითხო?

ქეთი: გინდა, რომ მე დაუსვა შენი შეკითხვები?

დიდი: არა, არ მინდა.

პაუზა.

ქეთი: რა თქმა უნდა, გათხოვილია.

დიდი: საიდან იცი?

ქეთი: ყველა გათხოვილია.

დიდი: მაშინ ქმარი რატომ არ ჩამოჰყავს?

ქეთი: არ ჩამოჰყავს?

პაუზა.

დიდი: ახსენებს ქმარს წერილში? ქეთი: არა.

დიდი: როგორ ფიქრობ, როგორი იქნება? როგორ კაცს გაყვებოდა ცოლად? ბოლოს და ბოლოს ის შენი საუკეთესო და ერთადერთი მეგობარი იყო. უნდა ხვდებოდე, როგორი ქმარი ჰყავს.

ქეთი: ვერ ვხვდები.

დილი: არც გაინტერესებს?

ქეთი: შენ გავიწყლება, რომ მე მას ვიცნობ.

დილი: მაგრამ ოცი წელია არ გინახავს.

ქეთი: შენ საერთოდ არ გინახავს, ეს არის განსხვავება პაუზა.

დილი: ყოველ შემთხვევაში, სადილი ოთხი ადამიანისთვის საკმარისია.

ქეთი: შენ ხომ თქვი, რომ ის ვეგეტარიანელია.

პაუზა.

დილი: ბევრი მეგობარი ყავდა?

ქეთი: ნორმალური რაოდენობა, ალბათ.

დილი:

ნორმალური? რას ნიშნავს ნორმალური რაოდენობა? შენ არც ერთი არ გყავდა.

ქეთი: ერთი მყავდა.

დილი: ეს ნორმალური რაოდენობაა? (პაუზა). მას... ალბათ ყავდა ბევრი მეგობარი.

ქეთი: ასეულობით.

დილი: შეხვედრიხარ მათ?

ქეთი: ალბათ ყველას არა, მაგრამ ჩვენ ხომ ერთად ვცხოვრობდით, ზოგი ჩვენთან მოდიოდა.

დილი: მისი სტუმრები?

ქეთი: რა?

დილი: მისი სტუმრები, მეგობრები, შენ არ გყავდა მეგობრები.

ქეთი: დიახ, მისი მეგობრები.

დილი: შენ მათ ხვდებოდი (პაუზა. უხეშად) თქვენ ერთად ცხოვრობდით?

ქეთი: ა?

დილი: ერთად ცხოვრობდით?

ქეთი: რა თქმა უნდა.

დილი: არ ვიცოდი.

ქეთი: მართლა?

დილი: ჩემთვის არასოდეს გითქვამს. მე მეგონა, უბრალოდ იცნობდით ერთმანეთს.

ქეთი: ვიცნობდით.

დილი: და ერთად ცხოვრობდით.

ქეთი: რა თქმა უნდა, სხვანაირად როგორ მოიპარავდა ჩემ საცვლებს? ქუჩაში?

პაუზა.

დილი: ვიცოდი, რომ ვიღაცასთან ერთად ცხოვრობდი ოდესღაც... (პაუზა). მაგრამ არ ვიცოდი, რომ მასთან ერთად.

ქეთი: რა თქმა უნდა, მასთან ერთად.

პაუზა.

დილი: თუმცა, რა მნიშვნელობა აქვს?

ანა ფანჯრიდან ბრუნდება, ლაპარაკს იწყებს და მათკენ მოდის, მეორე დივანზე ჯდება.

ანა: მთელი დამე რიგში დგომა და წვიმა გახსოვს? დმეთო ჩემო, ალბერტ ჰოლი, კოვენტ გარდენი... ნეტა რას ვჭამდით ხოლმე? გახსოვს, თითქმის ყოველ დამე ვაკეთებდით იმას, რაც ყველაზე მეტად გვიყვარდა. ახალგაზრდები ვიყავით, მაგრამ მაინც მიკვირს, საიდან გვქონდა ამდენი ენერჯია, მთელი დღე ვმუშაობდით, საღამოს კი კონცერტები, ოპერა, ბალეტი... ის დამე გახსოვს? ავტობუსის ზედა სართული, კენინსიგტონის ქუჩა, კონდუქტორები, მერე ასანთზე მივრბოდით, რომ გაზქურა დაგვენთო, ალბათ, ერბოკვერცხს ვამზადებდით. ვინ ამზადებდა? ორივე ვიცინოდით და ვლაპარაკობდით, სიტბოს ვეფიცებოდით, მერე ვიძინებდით, დილით თავიდან იწყებოდა ყველაფერი – გაერბოდით, რომ ავტობუსისთვის მიგვეწრო და სამსახურში წავსულიყავით. ღანჩის დროს გრინპარკში ვხვდებოდით, ერთმანეთს სიახლეებს ვუყვებოდით, საკუთარი ხელით მომზადებულ სენდვიჩებს მივირთმევდით. გულუბრყვილო გოგოები ვიყავით, გულუბრყვილო მდივანი გოგოები. თან მოუთმენლად ველოდებოდით საღამოს, იმდენი რამ გვქონდა წინ... ძალიან ღარიბები ვიყავით, მაგრამ იყო ორი ღარიბი და ახალგაზრდა გოგო ლონდონში... გახსოვს, კაფეებს რომ ვპოულობდით, სადაც ძალიან ცოტა ხალხი იკრიბებოდა: მხატვრები, მწერლები, ზოგჯერ მსახიობები ან მოცეკვავეები. სუნთქვაშეკრულები ვისხვდით ყავის ჭიქასთან და ვცდილობდით, შეუმჩნეველები ვყოფილიყავით, ჩუმად ვუსმენდით

ყველაფერს და ვცდილობდით სიტყვაც არ გამოგვრჩენოდა. ეს ყველაფერი, ეს ადამიანები, უდავოდ ხელოვნებას ემსახურებოდნენ, ნეტა ეს ყველაფერი ისევ არსებობს? შეგიძლიათ მითხრათ?

მცირე პაუზა.

დიილი: ჩვენ იშვიათად ჩავდივართ ლონდონში.

ქეთი დგება, პატარა მაგიდასთან მიდის და ყავას ისხამს.

ქეთი: დიას, მახსოვს.

რქეს და შაქარს ამატებს ერთ-ერთ ჭიქაში და ანასთან მიაქვს. შავი ყავა დიილისთან მიაქვს, შემდეგ ჯდება თავისი ჭიქით ხელში.

დიილი: (ეკითხება ანას) ბრენდის დალევეთ?

ანა: სიამოვნებით დავლევე ცოტას.

დიილი ასხამს ბრენდის სამივესთვის, თავისი ჭიქით ხელში ფეხზე დგას

ანა: გესმით, რა სიწყნარეა. აქ ყოველთვის ასეა?

დიილი: დიას, როგორც წესი, აქ სიმშვიდეა (პაუზა). ზოგჯერ ზღვის ხმაურის გაგონებაც შეიძლება, თუ ყურადღებით მოუსმენ.

ანა: ძალიან გონივრული იყო საცხოვრებლად ქვეყნის ამ ნაწილის არჩევა. თქვენი მხრიდან ნამდვილი გმირობაა მუდმივად ასეთ სიწყნარეში ყოფნა.

დიილი: მე სამსახურის გამო ხშირად ვმოგზაურობ, მაგრამ ქეთი აქ რჩება.

ანა: აქ ვინც ცხოვრობს, ალბათ არ მოუნდება შორს წასვლა. მე არ მომინდებოდა წასვლა, შიში შემიპყრობდა, რომ უკან დაბრუნებულს სახლი აღარ დამხვდებოდა.

დიილი: შიში შეგიპყრობდათ?

ანა: რა?

დიილი: ეს ფრაზა – შიში შეგიპყრობდა – დიდი ხანია არ გამოვიყენებ.

პაუზა.

ქეთი: ზოგჯერ ზღვის სიხლოვეს ვსეირნობ, სანაპირო საკმაოდ გრძელია და იშვიათად მხვდება ვინმე

პაუზა.

ანა: აუცილებლად მომენატრებოდა ლონდონი. რა თქმა უნდა, ლონდონში ახალგაზრდები ვიყავით, ძალიან ახალგაზრდები.

დიილი: ცუდია, მაშინ რომ არ გიცნობდით.

ანა: მართლა?

დიილი: ნამდვილად.

ბრენდის ამატებს თავის ჭიქაში.

ანა: სადილი არაჩვეულებრივი იყო.

დიილი: მართლა?

ანა: მაპატიეთ, მინდოდა მეთქვა თქვენი ცოლი არაჩვეულებრივი მზარეულია.

დიილი: აჰ!

ანა: მისი მომზადებული სადილი არაჩვეულებრივი იყო.

დიილი: ვეგეტარიანელი არ ხართ? ანა: არა.

დიილი: სოფელში კარგი კვება აუცილებელია, რომ ენერჯია შეინარჩუნო, სუფთა ჰაერი, ხომ იცით...

ქეთი: მიყვარს საქმიანობა.

ანა: რა საქმიანობა?

ქეთი: ამგვარი საქმიანობა.

პაუზა.

დიილი: სადილის მომზადებას გულისხმობ?

ქეთი: ყველაფერს.

ანა: კარგი მზარეულები არ ვიყავით, არც გვექონდა ამის დრო, მაგრამ საჭმელს მაინც ხშირად ვამზადებდით, უზარმაზარ თევშებზე გემრიელად ვჭამდით და მერე ძალიან ხშირად შუალამემდე იეიტისს ლექსებს ვკითხულობდით. (პაუზა). (თავისთვის) ძალიან ხშირად.

ანა დგება და ფანჯარასთან მიდის: ცა ისეთი წყნარია. (პაუზა). ხედავთ სინათლის წვრილ ზოლს? ეს ზღვაა თუ ჰორიზონტი?

დიილი: თქვენ განსხვავებულ სანაპიროზე ცხოვრობთ.

ანა: დიახ, მე სრულიად განსხვავებულ, ვულკანურ კუნძულზე ვცხოვრობ.

დიილი: ვიცი ეგ ადგილი.

ანა: მართლა?

დიილი: ნამყოფი ვარ.

პაუზა.

ანა: ძალიან მიხარია აქ ყოფნა.

დიილი: ქეთისთვის ძალიან სასიხარული იყო თქვენი ნახვა, ბევრი მეგობარი არ ყავს.

ანა: მას თქვენ ყავხართ.

დიილი: ნამდვილად აკლია ცნობისმოყვარეობა.

ანა: ალბათ, ბედნიერია.

პაუზა.

ქეთი: ჩემზე ლაპარაკობთ?

დიილი: დიახ.

ანა: ყოველთვის მეოცნებე იყო.

დიილი: ხანგრძლივი სეირნობა უყვარს. საწვიმრით, ჯიბეებში ხელეხაწყობილი მიუყვება ხოლმე ხეივანს.

ანა ქეთს შეხედავს.

ანა: დიახ.

დიილი: ზოგჯერ მის სახეს ხელებში მოვიქცევ და ვუყურებ.

ანა: მართლა?

დიილი: დიახ, ვუყურებ ჩემს ხელებს შორის მოქცეულ მის სახეს, მერე ხელს ვუშვებ და თავის ნებაზე გაცურვის უფლებას ვაძლევ.

ქეთი: ჩემი თავი საკმაოდ მყარად არის მხრებზე.

დიილი: (ანას) ის ცურავს.

ანა: ყოველთვის მეოცნებე იყო.

ანა ჯდება: ზოგჯერ, როცა პარკში სეირნობისას ვეუბნებოდი, შენ ეხლა ჩემთან არ ხარ, სიზმრებში დაფრინავ, რაზე ოცნებობ? დროა გამოფხიზლდე. შემომხედავდა, თმებს უკან გადაიწვევდა, ისე მიყურებდა, თითქოს მეც მისი ოცნების ნაწილი ვიყავი. (პაუზა) ერთ დღეს მითხრა, პარასკევი დღე ძილში გავატარე. რას გულისხმობ-მეთქი, ვეკითხები. მთელი პარასკევი დღე მეძინა, – მიპასუხა. მაგრამ დღეს არის პარასკევი, – ვუმეორებ, – მთელი დღე პარასკევი იყო, ახლა პარასკევი ღამეა, შენ დღეს ჯერ არ გძინებია. არა, მეძინა, – აგრძელებს, – მთელი დღე მეძინა, დღეს შაბათია.

დიილი: ე.ი. არ იცოდა, რა დღე იყო?

ანა: არ იცოდა.

ქეთი: ვიცოდი, შაბათი იყო.

პაუზა.

დიილი: რა თვეა ახლა?

ქეთი: სექტემბერი.

პაუზა.

დიილი: ჩვენ ვაიძულებთ იფიქროს. ხშირად უნდა მოინახულოთ, მასზე დადებით ზეგავლენას ახდენთ.

ანა: ის ყოველთვის არაჩვეულებრივი კომპანიონი იყო.

დიილი: მოგწონდათ მასთან ცხოვრება?

ანა: დიას, ძალიან მსიამოვნებდა.

დიილი: სანახავად საყვარელი იყო, მასთან ურთიერთობა კი საოცრად სასიამოვნო.

ანა: ეს სიმღერები, ჩვენ მათ სულ ვუსმენდით. ხშირად გვიან ღამემდე, იატაკზე წამოწოლილები. ზოგჯერ მის სახეს ვუყურებდი, თუმცა ის ვერ გრძნობდა ჩემს დაჟინებულ მზერას.

დიილი:

დაჟინებულ მზერას?

ანა: რა?

დიილი: ეს ფრაზა – დაჟინებული მზერა – საკმაოდ იშვიათად მესმის.

ანა: ის ჩემს მზერას ვერ გრძნობდა, ოცნებებში იყო.

დიილი: სანახავად საყვარელი იყო, მასთან ურთიერთობა კი საოცრად სასიამოვნო.

ქეთო: არ მახსოვს ეს სიმღერა, ვუსმენდით ხოლმე?

დიილი: (უძღერის ქეთოს) You're Lovely to look at, delightful to know...

ანა: რა თქმა უნდა, ჩვენ ყველა ვუსმენდით ამ სიმღერას.

დიილი: (მღერის) Blue moon, I see standing alone ...

ანა: (მღერის) The way you comb your hair ...

დიილი: (მღერის) Oh, no they cant take that away from me ...

ანა: (მღერის) Oh but you are lovely, with your smile so warm ...

დიილი: (მღერის) I've got a woman crazy for me. She's so funny that way ...

ანა: (მღერის) You are the promised kiss of springtime ...

დიილი: (მღერის) And someday I'll know that moment divine,

When all the things you are, are mine!

პატარა პაუზა.

ანა: (მღერის) I get no kick from champagne,

Mere alcohol doesn't thrill me at all,

So tell me why should it be true -

დიილი: (მღერის) That I get a kick out of you ...

პაუზა.

ანა: (მღერის) They asked me how I knew

My true love was true,

I of course replied,

Something here inside

Cannot be denied.

დიილი: (მღერის) When a lovely flame dies...

ანა: (მღერის) Smoke gets in your eyes.

პაუზა. (მღერის) The sight of midnight trains in empty stations...

პაუზა.

ანა: (მღერის) The park at evening when the bell has sounded...

პაუზა.

დიილი: (მღერის) The smile of Garbo and the scent of roses...

ანა: (მღერის) The waiters whistling as the last bar closes...

დიილი: Oh, how the ghost of you clings.

პაუზა.

დიილი: ახლა ასეთ სიმღერებს აღარ ქმნიან. (სიჩუმე). აი, ერთ დღეს რა შეემთხვა.

მოულოდნელად, ძველ, ჭუჭყიან კინოთეატრში ამოყვავი თავი და ფილმი „მარტოხელა კაცი“

ვნახე. იმ წყვეული ზაფხულის საღამოს გაურკვეველი მიმართულებით მიმავალმა, მახსოვს,

გავიფიქრე, რომ რაღაც იყო ნაცნობი იმ გარემოში. უცებ მივხვდი, ეს ის უბანი იყო, სადაც

მამაჩემმა ჩემი პირველი და ერთადერთი სამთვლიანი ველოსიპედი მიყიდა. მოკლედ, იქ იყო ის

ველოსიპედების მაღაზია და ის კინოთეატრი, სადაც „მარტოხელა კაცი“ უჩვენებდნენ.

კინოთეატრის ფოიეში ბილეთებს ორი ქალი ამოწმებდა. ერთ-ერთი მკერდზე ხელს ისვამდა და

ვნებინად კენესოდა, თან მეორეს უღიმოდა, მეორე კი ბინძურ ბოზს ეძახდა. იმ აუტანლად

ცხელი ზაფხულის საღამოს მე შევაბიჯე სიცარიელეში, ფილმს ვუყურე და გავიფიქრე, რომ

რობერტ ნიუტონი შეუდარებელი იყო. ახლაც ასე ვფიქრობ. მისი გულისათვის დღესაც კი

ჩაეიდენ მკველობას. მთელ კინოთეატრში, ჩემს გარდა, მხოლოდ ერთი ადამიანი იყო,

მხოლოდ ის იჯდა დარბაზში. და აი ის. ის იყო. ჩუმი, წყნარი, გაუნძრევლად იჯდა ზუსტად დარბაზის ცენტრში. მე ცენტრიდან მოშორებით ვიჯექი და არც შემიცვლია ადგილი. ფილმის დასრულების შემდეგ გარეთ გამოსულმა ჯეიმს მეთონის სიკვდილის მიუხედავად, მაინც შევნიშნე, რომ მეორე კონტროლიორი ქალი დაღლილი ჩანდა. ცოტა ხანი მზეზე გაეჩერდი, ალბათ, რაღაცაზე ვფიქრობდი და ის სწორედ მაშინ გამოვიდა გარეთ. როგორც მასსოუს, შევხედე და ვუთხარი, რომ რობერტ ნიუტონი ფანტასტიკური იყო-მეთქი. მან რაღაც მიპასუხა, ღმერთმა უწყის – რა. მაგრამ შემომხედა და ვიფიქრე: ღმერთო, ეს არის ის, ვისაც ვეძებდი-მეთქი. მოგვიანებით, როცა კაფეში ვისხედით და ჩაის ვსვამდით, თავის ჭიქას ჩახედა, მერე მე შემომხედა და თქვა, რომ რობერტ ნიუტონი მართლაც ფანტასტიკური იყო. ასე რომ, რობერტ ნიუტონმა დაგვაახლოვა და ის ერთადერთია, ვისაც ჩვენი დაშორება შეუძლია.

პაუზა.

ანა: ფ.ჯ. მაკკორმაკიც შესანიშნავად თამაშობს.

დიილი: მაკკორმაკი შესანიშნავად თამაშობს, მაგრამ მას არ დაუახლოვებოვართ.

პაუზა.

დიილი: ნანახი გაქვთ ეს ფილმი?

ანა: დიახ.

დიილი: როდის ნახეთ?

ანა: დიდი ხნის წინ.

პაუზა.

დიილი: (ქეთს) გახსოვთ ეს ფილმი?

ქეთი: დიახ, ძალიან კარგად.

დიილი: მე მგონი, არ შეგცდები, თუ ვიტყვი, რომ მეორე შეხვედრაზე უკვე ხელჩაკიდულები დავდიოდით. მისი გრილი ხელი მეჭირა, გვერდით მომყვებოდა, რაღაც ვუთხარი, გაიღიმა, თმები უკან გადაიწია და შემომხედა, მაშინ გავიფიქრე, რომ ის რობერტ ნიუტონზე ფანტასტიკური იყო.

პაუზა.

დიილი: მოგვიანებით, როცა ჩვენი შიშველი სხეულები ერთმანეთს შეხვდა და მისი გრილი, თბილი, დამყოლი სხეული ვიგრძენი, გავიფიქრე, საინტერესოა, რას იფიქრებდა ამაზე რობერტ ნიუტონი. ამაზე ვფიქრობდი, როცა მის სხეულს ვეხებოდი. (ანას) რას იფიქრებდა რობერტ ნიუტონი?

ანა: რობერტ ნიუტონს არასოდეს შევხვედრივარ, მაგრამ მესმის, რას გულისხმობთ. არსებობს მესხიერებაში რაღაცეები, რაც შეიძლება სინამდვილეში არც მომხდარა. ჩემს გონებაში კი ისეა ალბეჭდილი, თითქოს ოდესმე მართლა მოხდა.

დიილი: რას გულისხმობთ?

ანა: კაცს, რომელიც ტირიდა ჩვენს ოთახში. ერთ ღამეს მე შინ დავბრუნდი და ვნახე, რომ ეს კაცი ტირიდა, ხელები სახეზე ჰქონდა აფარებული, სავარძელში ფეხბაკეცილი იჯდა, ქეთი ლოგინზე იჯდა ყავის ჭიქით ხელში, მე ხმა არავინ გამცა, თავიც არავის აუწვია. არაფრის გაკეთება არ შემეძლო. გავიხადე, შუქი გამოვრთე და ჩემს ლოგინში ჩავწექი. ფანჯრებზე თხელი ფარდები ეკიდა და ქუჩიდან მკრთალი შუქი შემოდის. ქეთი გაუნძრევლად იჯდა ლოგინზე, კაცი ტირიდა, ქუჩის შუქი ოთახში შემოდის და კედელს ანათებდა. ნიავი უბერავდა და დროდადრო ფარდებს არხევდა, ოთახში მხოლოდ კაცის ტირილი ისმოდა, უეცრად ეს ხმაც შეწყდა. კაცი სწრაფად მოვიდა ჩემს ლოგინთან და დამხედა, მაგრამ მე არაფერი მქონდა მასთან საერთო, არაფერი (პაუზა). თუმცა არა, ის ძალიან ნელა მოძრაობდა, განათება ძალიან ცუდი იყო, ის გაჩერდა, ოთახის შუაგულში იდგა. ორივეს შემოგვხედა ჩვენს ლოგინებში. ჩემსკენ მობრუნდა, ლოგინს მოუახლოვდა, ჩემსკენ დაიხარა, მაგრამ არაფერი მქონდა მასთან საერთო, არაფერი.

დიილი: როგორ გამოიყურებოდა?

ანა: ცოტა ხნის შემდეგ გავიგონე როგორ გავიდა. შემომესმა გასასვლელი კარების დახურვის ხმა, შემდეგ ფეხის ხმა ქუჩაში, შემდეგ სიჩუმე, ნაბიჯების ხმა თანდათან მიჩუმდა, ისევ სიჩუმე. (პაუზა). მაგრამ, მოგვიანებით, ღამით მე გამეღვიძა და ქეთის ლოგინში ორი ლანდი დავინახე.

დიილი: ის დაბრუნდა.

ანა: ქეთის ფეხებთან იწვა მის ლოგინში.

დიილი: ჩემი ცოლის ფეხებთან ვიღაც კაცი იწვა?

პაუზა.

ანა: დილით უკვე აღარ იყო

დიილი: მადლობა ღმერთს!

ანა: თითქოს არც არასოდეს ყოფილა.

დიილი: რა თქმა უნდა იყო, ორჯერ წავიდა და ერთხელ მოვიდა (პაუზა). რა ამადლევებელი ისტორიაა.

(პაუზა). როგორ გამოიყურებოდა ის კაცი?

ანა: არასოდეს მინახავს მისი სახე გარკვევით, არ ვიცი,

დიილი: მაგრამ ის?

ქეთი დგება, პატარა მაგიდასთან მიდის, ყუთიდან სიგარეტს იღებს და ანთებს, ანას შეხედავს.

ქეთი: ჩემზე ისე ლაპარაკობთ, როგორც გარდაცვლილზე.

ანა: შენ ცოცხალი იყავი, ძალიან მხიარული, სიცოცხლით სავსე, ხშირად იღიმებოდი.

დიილი: რა თქმა უნდა, მე მიღიმოდი, როცა ქუჩაში ხელჩაკიდებულები მივდიოდით.

ანა: დიახ, შენ შეგეძლო სიცოცხლით სავსე ყოფილიყავი.

დიილი: სიცოცხლით სავსე შესაფერისი სიტყვა არ არის, როცა ის მიღიმოდა... არც ვიცი როგორ აღვწერო.

ანა: თვალები ენთებოდა.

დიილი: ამაზე უკეთესად მე ვერ ვიტყვოდი.

დიილი დგება, სიგარეტის ყუთთან მიდის, სიგარეტს იღებს, უდიშის ქეთის. ქეთი უყურებს, სიგარეტის კოლოფს გამოართმევს, ანასთან მიდის და სიგარეტს სთავაზობს, ანა ერთს იღებს.

ანა: არასოდეს ყოფილხარ მიცვალებულივით.

ქეთი: ისე ლაპარაკობთ ჩემზე, როგორც გარდაცვლილზე.

ანა: ამას როგორ ამბობ, როცა ამ წუთშიც გიყურებ, ახლა, როცა ჩემს სიახლოვეს დგახარ და დამყურებ.

დიილი: შეწვევით!

პაუზა.

ქეთი ჯდება. დიილი სასმელს ისხამს

დიილი: მაშინ სტუდენტი ვიყავი, მომავალს ვეთამაშებოდი. ვეჭვობდი, უნდა ამელო კი ჩემს თავზე ამ სიფრიფანა გოგოს ბედი, რომელიც ბავშვის ასაკიდან ახლახანს გამოსულიყო და რომლის ერთადერთი ღირსება დუმილი იყო. მას არ ქონდა სიმყარის შეგრძნება, არ გააჩნდა სიმტკიცე და მხოლოდ ქარების ქროლვას ემორჩილებოდა, მაგრამ არა იმ ქარებისა, რომელიც ჩვენც ვიცით, არამედ ალბათ იმის, რომლისაც მხოლოდ მას ესმოდა და ცხადია, თავად ამას ვერც ხვდებოდა. ყოველ შემთხვევაში, ისე არ აღიქვავდა, როგორც მე. მაშინ მე ეს ასე ავხსენი: ქალის კლასიკური ფიგურაა, ვუთხარი ჩემს თავს, ან ქალის კლასიკური პოზა. ერთიც და მეორეც დიდი ხანია გაცვდა.

პაუზა.

ყოველ შემთხვევაში, შემიძლია კატეგორიულად განვაცხადო, რომ ასეთი იყო ჩემი პოზიცია ოცი წლის წინ.

სიჩუმე.

ანა: როცა ქეთის გათხოვების ამბავი გავიგე, სიხარულისგან ხტუნვა დავიწყე.

დიილი: საიდან გაიგეთ?

ანა: მეგობრისგან. (პაუზა). დიახ, სიხარულისგან ხტუნვა დავიწყე. იცით, მე ვიცოდი, რომ ის

არასოდეს გადადგამდა ნაბიჯს დაუფიქრებლად, დაუდევრად. ზოგი, სანამ მდინარეში გადახტება, ქვას ისვრის, რომ შეამოწმოს, ნახოს – ღირს თუ არა გადახტომა, თუმცა ზოგი კი წყლის ჭავლით დაფარვას დაელოდება წყალში შესვლამდე.

დიილი: ზოგიერთი რას აკეთებს? (ქეთის) რა თქვა?

ანა: ვიცოდი, რომ ქეთი არა მარტო პირველი ტაღლების გამოჩენას დაელოდებოდა, არამედ დაიცდიდა, სანამ ზედაპირი მთლიანად დაიფარებოდა. ამ შემთხვევაშიც შეიძლება არ

გადამხტარიყო, მაგრამ რადგან გადახტა, მივხვდი, რომ ის ჭეშმარიტად შეყვარებული და ბედნიერი იყო. ძალიან გამიხარდა მისი ამბავი. ვფიქრობ, თქვენც იგივე უნდა დაგმართოდეთ.

დიდი: ტალღებს გულისხმობთ?

ანა: თუ გნებავთ, ასე დავარქვათ.

დიდი: კაცებიც უშვებენ ტალღებს?

ანა: ზოგიერთი კი.

დიდი: გასაგებია.

პაუზა.

ანა: მოგვიანებით, როცა შევიტყვევ, როგორი ადამიანი ხართ, ორმაგად გახარებული ვიყავი, ვიცოდი, ქეთის ყოველთვის აინტერესებდა ხელოვნება.

ქეთი: ოდესღაც მაინტერესებდა ხელოვნება, მაგრამ არ მახსოვს რომელი სფერო.

ანა: არ მითხრა, რომ დაგავიწყდა დღეები ტეიტის გალერეაში. გახსოვს, როგორ ვათვალიერებდით ლონდონს? როგორ ვპოულობდით პატარა ეკლესიებს და ძველ შენობებს, რომლებიც დაბობმვას გადაურჩა სიტიში, მდინარის სამხრეთ ნაპირზე, ლამბერტსა და გრინვიჩში. ღმერთო ჩემო, საკვირაო გაზეთები გახსოვს? ქეთი ყოველთვის გატაცებით კითხულობდა იმ გვერდებს, სადაც კულტურის მიმოხილვა იბეჭდებოდა. კითხულობდა და მერე მთხოვდა, წავსულიყავით სხვადასხვა გალერეაში, თეატრში ან საეკლესიო კონცერტზე. იმდენი რამ იყო მაშინ ლონდონში სანახავი, ყველაფერს ვერც ვასწრებდით, ხშირად ფული არ გვეყოფნიდა. მახსოვს, ერთ კვირა დღეს გაზეთიდან თავი აიღო და მითხრა, სწრაფად წავიდეთ. ხელჩანთებს ხელი დავავლეთ და ჩვენთვის უცნობ უბანში ავტობუსით წავვედით და თითქმის ცარიელ დარბაზში ვნახეთ არაჩვეულებრივი ფილმი „მარტოხელა კაცი“.

სიჩუმე.

დიდი: სამსახურის გამო ხშირად მიწევს მოგზაურობა.

ანა: გიყვართ მოგზაურობა?

დიდი: ძალიან.

ანა: შორს გიწევთ გამგზავრება?

დიდი: სამსახურის გამო თითქმის მთელ დედამიწა მაქვს მოვლილი.

ანა: საბრალო ქეთი! რას აკეთებს, როცა თქვენ სამოგზაუროდ ხართ?

ანა შეხედავს ქეთს.

ქეთი: მე განვაგრძობ.

ანა: დიდი ხნით მიემგზავრებით ხოლმე?

ქეთი: დიახ, ზოგჯერ. ასე არ არის?

ანა: როგორ ტოვებთ ცოლს დიდი ხნით?

დიდი: სამსახურის გამო მიწევს გამგზავრება.

ანა: (ქეთის) უნდა ჩამოვიდე ხოლმე და თქვენთან ერთად ვიყო როცა თქვენი მეუღლე გამემგზავრება.

დიდი: თქვენს ქმარს არ მოენატრებით?

ანა: რა თქმა უნდა, მაგრამ გამიგებს.

დიდი: ახლაც გაგიგებთ?

ანა: რა თქმა უნდა.

დიდი: ჩვენ მისთვის ვეგეტარიანული სადილი მოვამზადეთ.

ანა: არ არის ვეგეტარიანელი, უფრო გურმანია. ჩვენ დიდი ხანია ულამაზეს ვილაში ვცხოვრობთ, ძალიან მაღლა კლდეებში.

დიდი: და ალბათ კარგ საჭმელს მიირთმევთ.

ანა: დიახ.

დიდი: მე ცოტათი ვიცნობ სიცილიას, ასე თუ ისე, მაგალითად ტაორმინას. თქვენ ტაორმინაში ცხოვრობთ?

ანა: ცოტა მოშორებით.

დიდი: ა, ცოტა მოშორებით. ე.ი. საკმაოდ მაღლა. მე ალბათ თქვენი ვილისთვისაც მომიკრავს თვალი.

(პაუზა). სამსახურმა სიცილიაში ჩამიყვანა. ჩემი სამუშაო ცხოვრების ყველა ასპექტს მოიცავს, დედამიწის ნებისმიერ ნაწილში, ეხება ხალხს მთელს დედამიწაზე. მე ვიყენებ სიტყვას დედამიწა, რადგან სიტყვამ მსოფლიო ზედმეტად ემოციური, პოლიტიკური და სოციოლოგიური

დატვირთვა შეიძინა, რაზეც მე უარი ვთქვი, ან საერთოდ გამოვრიცხე, თუ საწინააღმდეგო არაფერი გაქვთ. რას შეემა თქვენი იახტა?

ანა: გმადლობთ, კარგ მდგომარეობაშია.

დიილი: კაპიტანს კურსი პირდაპირ უჭირავს?

ანა: იმის მიხედვით, თუ რა გესურს, პირდაპირ თუ მოვინდომებთ...

დიილი: დაბრუნების შემდეგ არ გეჩვენებათ, რომ ინგლისის ძალიან ნესტიანია?

ანა: სწორედ ეს არის მისი ხიბლი.

დიილი: სწორედ ეს არის მისი ხიბლი (თავისთვის) ეს რაღა ჯანდაბას ნიშნავს? (პაუზა).

ყოველთვის, როცა თქვენი მეუღლე ჩვენს მიდამოებში მოხვდება, ჩემი პატარა ცოლი მოხარული იქნება ძველი ქვაბი ძველ გახეურაზე შემოდგას, და რამე გემრიელი მოამზადოს.

ეს ჩვენთვის შეწუხება არ იქნება (პაუზა). ვფიქრობ, დაკავებულია და ამიტომ ვერ შეძლო ჩვენთან ჩამოსვლა. რა ქვია ჯან კილო თუ პერ პაულო?

ქეთი: (ანას) მარმარილოს კიბეები გაქვთ?

ანა: დიახ.

ქეთი: და ფეხშიშველა დადიხართ?

ანა: დიახ, მაგრამ ტერასაზე სიარულისას სანდლებს ვიცმევ, ტერფები რომ არ მეტკინოს.

ქეთი: ალბათ, მზისგან გახურებულია.

ანა: დიახ.

დიილი: სიცხალიაში არაჩვეულებრივი ჯგუფი მყავდა, შესანიშნავი ოპერატორი ირვინ შულცი. თავის საქმეში საუკეთესო. ჩვენ შეგქმენით მშვენიერი მარტივი ფილმი პატარა მოხუცი ქალებზე შაგებში. მე სცენარი დავწერე და გადავიღე, ორსონ უელსი ვარ.

ქეთი: (ანას) დილაობით ალბათ ფორთოხლის წვეს მიირთმევთ ტერასაზე, მზის ჩასვლისას კი კოქტეილებს და თან ზღვას გადაყურებთ.

ანა: დიახ, ზოგჯერ.

დიილი: სიმართლე გითხრათ, მე ჩემი პროფესიის მწვერვალს მივადწიე, გაითვალისწინეთ ეს. ხშირად მიწვევს ურთიერთობა შემოქმედებით, მგრძობიარე ადამიანებთან, ადამიანებთან რომლებიც ყველაფერს იკადრებენ.

ქეთი: (ანას) მოგწონთ სიცილიელები?

დიილი: ნამყოფი ვარ იქ. არაფერია იქ სანახავი ან აღმოსაჩენი, აღარაფერი დარჩა სიცილიაში სანახავი.

ქეთი: (ანას) მოგწონთ სიცილიელები?

ანა: გაოცებული უყურებს

სიჩუმე.

ანა: (მშვიდად) ამ სადამოს არსად წავიდეთ, შინ დარჩეთ. რამეს მოვამზადებ, შეგიძლია აბაზანა მიიღო, დავისვენოთ და სიმღერებს მოვუსმინოთ.

ქეთი: არ ვიცი. შეგვეძლო სადმე წავსულიყავით.

ანა: მართლა გინდა სადმე წასვლა?

ქეთი: შეგვიძლია პარკში გავისეირნოთ

ანა: პარკი ღამით ბინძურია, საშინელი ხალხით არის სავსე, კაცები ხეებს ეფარებიან, ქალები საშინელი ხმით გაჰკვივან, როცა გვერდზე ჩაუვლი, ხეების უკან დამალული ადამიანები მოულოდნელად გამოვლიან, ყველგან ჩრდილებია, პოლიცია დაძრწის. ეს გასეირნება ნამდვილ კოშმარად გექცევა. ეს საშინელი მოძრაობა და მანქანის ხმაური, რომელიც გაწუხებს, ყველგან განათებული სასტუმროები. შეგძულდება ეს ყველაფერი, ხალხი სასტუმროს განათებულ ფოიეში, რომელიც განუწყვეტლივ მოძრაობს და ლაპარაკობს, თან ეს სასტუმროს ჭაღები... (პაუზა) როგორც კი გარეთ გახვალ, შინ დაბრუნება მოგიწევს, სახლში გამოქცევა... საკუთარ ოთახში გამოკეტვა...

პაუზა.

ქეთი: აბა რა გავაკეთოთ?

ანა: შინ დავრჩეთ. წავიკითხავთ, თუ მოისურვებთ.

ქეთი: არ ვიცი.

პაუზა.

ანა: არ გშიათ?

ქეთი: არა.

დიილი: ასეთი სადილის შემდეგ?

პაუზა.

ქეთი: ვერ გადავწყვიტე ხვალ რა ჩავიცვა.

ანა: მწვანე ქვედაბოლო.

ქეთი: შესაფერისი ზედა არ მაქვს.

ანა: როგორ არა...

ქეთი: უხდება ერთმანეთს?

ანა: რა თქმა უნდა.

ქეთი: კარგი, მოვიზომებ.

პაუზა.

ანა: თუ გნებავთ ვინმეს დავკატიუებ.

ქეთი: ვის?

ანა: ჩარლის... ან ჯეიკს.

ქეთი: არ მომწონს ჯეიკი.

ანა: მაშინ ჩარლი... ან...

ქეთი: ვინ?

ანა: მაკკეიბი.

პაუზა.

ქეთი: აბაზანაში ვიფიქრებ ამაზე.

ანა: მოგიმზადებ.

ქეთი: (დგება) დღეს თვითონ მოვიმზადებ.

ნელა მიდის საწოლი ოთახის კარებთან, გადის და ხურავს კარს.

დიილი დგება, ანას უყურებს. ანა თავს მისკენ აბრუნებს. ერთმანეთს უყურებენ.

დასასრული

მეორე მოქმედება

საწოლი ოთახი.

მაღალი ფანჯარა ცენტრში, აბაზანის კარი მარცხენა მხარეს, მისაღები ოთახის კარი მარჯვენა მხარეს.

ორი დივანი და სავარძელი ისეა განლაგებული, როგორც პირველ მოქმედებაში, მხოლოდ საპირისპირი წყობით.

სუსტად განათებული სცენა. ანა დივანზე ზის. მკრთალი შუქი გამოდის აბაზანის კარის ფანჯრიდან.

სინემე.

შუქი ინთება, იღება კარი და დიილი შემოდის ლანგრიტ ხელში.

ოთახში შემოდის და ლანგარს მაგიდაზე დებს.

დიილი: შეგვიძლია ცხელი, მაგარი ყავა მივირთვათ. რძიანი და შაქრიანი გირჩევნიათ?

ანა: დიახ, თუ შეიძლება.

დიილი: (ყავას ასხავს) მაგარი, ცხელი რძიანი ყავა შაქრით (ფინჯანს აწვდის). მოგწონთ ეს ოთახი?

ანა: დიახ.

დიილი: ჩვენ აქ გვიძინავს. ეს ჩვენი ლოკინებია. ძალიან მომწონს, მათი დადგმა ნებისმიერ ადგილას შეიძლება, განცალკევებაც შეიძლება როგორც ახლა არის. დადგმა შეიძლება ნებისმიერი კუთხით, შეძლება ერთმანეთს შუაზე ყოფდნენ, შეგვიძლია ფეხებით დავიძინოთ ერთმანეთისკენ ან თავით ან გვერდიგვერდ. ეს ბორბლების საშუალებით არის შესაძლებელი. (დიილი ჯდება ყავის ჭიქით ხელში). მე თქვენ შესანიშნავად მახსოვხართ ვეიფეირიდან.

ანა: საიდან?

დიილი: ვეიფეირის ტავერნიდან, ბროფტონ როუდთან.

ანა: ეს როდის იყო?

დიილი: წლების წინ.

ანა: არა მგონია.

დილი: ეჭვიც არ მეპარება, რომ თქვენ იყავით. არასდროს მაგიწყდება სახეები. ძალიან ხშირად იჯექით ხოლმე კუთხეში მარტო ან ვიღაცებთან ერთად. წარმოუდგენელია – იგივე ქალი ჩემს სოფლის სახლში ზის. ერთი ახალგაზდა კაცი დადიოდა ხშირად – ლუკი, თქვენ მას იცნობდით.

ანა: ლუკი? დილი: მაღალი, ქვალი თმით და წვერით.

ანა: არ მახსოვს.

დილი: მთელი არმია იყო ასეთი ადამიანების - პოეტები, პიროტექნიკოსები, უოკეები, კომიკოსები და ა.შ. თქვენ შავ მოსახვევს ატარებდით, შავი სვიტერი და ქვედა ბოლო გეცვათ.

ანა: მეე?

დილი: და შავი წინდები. არ მითხრათ, რომ ვეიფერის ტავერნა დაგავიწყდათ. შეიძლება სახელი აღარ გახსოვთ, მაგრამ დარწმუნებული ვარ, ის ადგილი არ დაგვიწყებიათ, თქვენ ამ ბარის საყვარელი გოგონა იყავით.

ანა: მე მდიდარი არ ვყოფილვარ, სასმელისთვის ფული არ მქონდა.

დილი: ესკორტი გყავდათ და არაფერს იხდიდით, თქვენზე სხვები ზრუნავდნენ. მე თავადაც დაგპატიუეთ სასმელზე ერთი-ორჯერ.

ანა: თქვენ?

დილი: დიას, დიას.

ანა: არასოდეს.

დილი: ეს სიმართლეა, ძალიან კარგად მახსოვს.

პაუზა.

ანა: თქვენ?

დილი: მე თქვენ სასმელი გიყიდეთ. (პაუზა). ეს ალბათ ოცი წლის წინ იყო

ანა: გამოდის, ადრეც შევხვედრივართ ერთმანეთს.

დილი: რა თქმა უნდა შევხვედრივართ. (პაუზა) ადრეც გვილაპარაკია. ერთხელ იმ ბარში კუთხეში ვიჯექით. ლუკს ეს არ მოწონდა, მაგრამ ყურადღებას არ ვაქცევდი. მოგვიანებით წვეულებაზე წავედით ვიღაცის ბინაში ვესტბორნ გრუეში. თქვენ ძალიან დაბალ სავარძელზე იჯექით, მე პირდაპირ ვიჯექი და გიყურებდით, შავი წინდები კიდევ უფრო შავი იყო თეთრ ფეხებთან შედარებით. ეს ყველაფერი აღარ არსებობს, ასე არ არის? აღარაფერია მათში ღირსშესანიშნავი. მაშინ, იმ დამეს კი ღირდა ყურება, ვიჯექი, ლუდს ვწრუპავდი და გიყურებდით, თქვენს ქვედა ბოლოს ვუყურებდი, წინააღმდეგი არ იყავით.

ანა: ვიცოდი, რომ მიყურებდით?

დილი: ამ დროს ოთახში რაღაცაზე კამათობდნენ – ჩინეთზე თუ სიკვდილზე, ანდა სიკვდილზე ჩინეთში, აღარ მახსოვს, მაგრამ არავის ჰქონდა ისეთი სანახაობა თვალწინ, როგორც მე, არავის ჰქონდა ისეთი საკოცნელი ბარძაყები თვალწინ, როგორც მე და არავის ჰქონდა ისეთი ბარძაყები, როგორც თქვენ. და აი ახლა აქ ხართ, იგივე ქალი, იგივე ფეხებით. (პაუზა) თქვენი მეგობარი გოგონა მოვიდა, დივანზე გვერდით დაგიჯდათ, ლაპარაკი და სიცილი დაიწყეთ. მე უფრო დაბალ სავარძელში ჩავუჯექი, ორივესთვის რომ მეყურებინა, ორივეს ფეხებისთვის. თქვენ იცოდით, რომ გიყურებდით, მან არ იცოდა. მაგრამ ცოტა ხანში იქ მყოფი კაცები შემომეხევივნენ, აინტერესებდათ ჩემი აზრი ჩინეთსა თუ სიკვდილიანობაზე. ჩემსკენ იხრებოდნენ, მე მათ არასასაიმოვნო სუნთქვას ვგრძნობდი, ჩამტრეულ კბილებს და ცხვირში ამოსულ თმას ვხედავდი, სავარძლის სახელურზე მისხდებოდნენ და მელაპარაკებოდნენ, იძულებული ვიყავი, აემდგარიყავი და მათ შორის გზა გამეკვლია. ისინიც მომყვებოდნენ თავიანთი აგრესიული მანერებით, თითქოს მე ვიყავი მათი კამათის მიზეზი. უკან მოვიხედე, ღინოლიუმიანი მაგიდიდან კიდევ ერთი ბოთლი ლუდი ავიღე. გაბოლილ ოთახში კიდევ ერთხელ მოვკარი თვალი ორ გოგოს, რომელთაგანც ერთი თქვენ იყავით, თავები ახლოს გქონდათ მიტანილი და რაღაცაზე ჩურჩულებდით, რამდენიმე წამში უკვე ვეღარ გხედავდით, ვეღარ ვხედავდი წინდებს და ფეხებს. მალე წახვედით. დივანთან რომ მივბრუნდი, აღარავინ იყო, დივანს ჯერ ისევ ეტყობოდა ოთხი ნაკვალევი, ორი აქედან თქვენი იყო (პაუზა).

ანა: ძალიან სევდიანი ისტორიაა.

დილი: გეთანხმებით.

ანა: ძალიან ვწუხვარ.

დილი: არაფერია. (პაუზა) ამის შემდეგ აღარ მინახიხართ, აღარ გამოჩენილხართ, ალბათ სხვაგან გადახვედით.

ანა: არსად გადავსულვარ.

დიილი: არც ვეიფვირის ტავერნაში მინახიხართ ამის შემდეგ. სად იყავით?

ანა: ალბათ კონცერტებზე ან ბალეტზე (სინჟემე). ქეთი დიდ დროს ანდომებს აბაზანის მიღებას.

დიილი: ხომ იცით როცა ბანაობას იწყებს.

ანა: დიახ, ვიცი.

დიილი: ძალიან უყვარს და დიდხანს რჩება ხოლმე, ნებივრობს აბაზანაში.

ანა: დიახ, ნამდვილად.

დიილი: ძალიან დიდხანს რჩება, მთელ სხეულს საგულდაგულოდ ისაპნავს, შემდეგ ნელ-ნელა ჩამოიბანს, ამას მთელი გულისყურით აკეთებს. სათითაოდ გაივლის სხეულის ყველა ნაწილს, ამას ყველა დანარჩენი საქმისგან განსხვავებით ძალიან გულისყურით აკეთებს. აბაზანიდან იდეალურად სუფთა გამოდის. ასე არ არის?

ანა: დიახ, იდეალურად სუფთა.

დიილი: პატარა ლაქაც კი არსად აქვს, სულ მცირეც კი, სარკესავით კრიალებს.

ანა: დიახ, თითქოს ლივლივებს.

დიილი: ეს რას ნიშნავს?

ანა: ის თითქოს ლივლივებს აბაზანის შემდეგ, თითქოს ოცნებაშია. ვერც ამჩნევს, რომ ვიღაც პირსახოცით ხელში დგას და ელოდება. სრულიად შთანთქმულია (პაუზა). სანამ პირსახოცს არ მოახურავენ.

პაუზა.

დიილი: დიახ, გამშრალებას თავისით ვერც ახერხებს, ძალიან გულმოდგინეთ იხეხავს სხეულს ბანაობის დროს, მაგრამ გამშრალებას ვერ ახერხებს, რამდენიმე წვეთი მაინც ყოველთვის ეწუწება.

ანა: თქვენ რატომ არ ამშრალებით?

დიილი: მირჩევთ ამის გაკეთებას?

ანა: თქვენ ამას როგორც საჭიროა ისე გააკეთებთ.

დიილი: მისი პირსახოცით?

ანა: როგორ?

დიილი: რა როგორ?

ანა: როგორ უნდა გაამშრალეთ კარგად? თავისი პირსახოცით?

დიილი: არ ვიცი.

ანა: თქვენ გაამშრალეთ თავისი პირსახოცით.

პაუზა.

დიილი: თქვენ გაამშრალეთ.

ანა: მე?

დიილი: თქვენ ამას კარგად გააკეთებთ.

ანა: არა.

დიილი: რა თქმა უნდა, ქალმა უკეთესად იცის სად გროვდება მეტი სისველე ქალის სხეულზე.

ანა: არც ერთი ქალი არ არის ერთნაირი.

დიილი: ეს სიმართლეა. (პაუზა) შესანიშნავი აზრი დამებადა, ამის გაკეთება პუდრით შეიძლება.

ანა: ეს შესანიშნავი აზრია?

დიილი: არაა?

ანა: აბაზანის შემდეგ პუდრის მოყრა ჩვეულებრივი ამბავია.

დიილი: ჩვეულებრივია, როცა ამას თვითონ აკეთებ, მაგრამ როცა სხვა გიკეთებს, საიდანაც მე ვარ ეს ნამდვილად არ არის მიღებული, დედაჩემი ძალიან გაოცდებოდა (პაუზა). გადავწყვიტე ყველაფერს თვითონ გააკეთებ, გავამშრალე და ტალკს მოვყარი, ბოლოს და ბოლოს მისი ქმარი ვარ. თქვენ შეგიძლიათ მეთვალყურეობა გაუწიოთ ამ პროცესს და რჩევები მომცეთ. ასე ორ კურდღელს მოგკლავ (პაუზა). (თავისთვის): დემეტო... (ნელნელა თავს აწვეს და ქალს შეხედავს) თქვენ ესლა, ალბათ, ორმოცი წლის იქნებით (პაუზა).

ესლა რომ შემოვსულიყავი ვეიფვირის ტავერნაში და თქვენ კუთხეში მჯდარიყავით, ვერც გიცნობდით.

აბაზანის კარი იღება, ქეთი შემოდის, აბაზანის ხალათი აცვია. უდიშის ანას და დიილს.

ქეთი: (სიამოვნებით) ააჰ.

ქეთი ფანჯარასთან მიდის და გარეთ იყურება. დიილი და ანა უყურებენ. დიილი ჩუმად იწყებს სიმღერას.

The way you wear your hat...

ანა: (მღერის) The way you sip your tea...

დიილი: (მღერის) The memory of all that...

ანა: (მღერის) No, no, they cant take that away from me...

ქეთი ბრუნდება და უყურებს.

ანა: (მღერის) The way your smile just beams...

დიილი: (მღერის) The way you sing off key (სიმღერის დროს ტაქტის ერევა)

ანა: (მღერის) The way you haunt my dreams...

დიილი: (მღერის) No, no, they cant take that away from me...

ქეთი მათკენ მოდის, იღიმება. დიილი და ქეთი აგრძელებენ სიმღერას, უფრო სწრაფად და არეულად.

ანა: (მღერის) The way you hold your knife...

დიილი: (მღერის) The way we danced till three...

ანა: (მღერის) The way you've changed my life...

დიილი: (მღერის) No, no, they cant take that away from me...

ქეთი: გმადლობთ, თითქოს თავიდან დავიბადე. აქაური წყალი საკმაოდ რბილია ლონდონთან შედარებით. ყველთვის ვთვლიდი, რომ ლონდონში ხისტი წყალია. ეს კიდევ ერთი მიზეზია, რის გამოც სოფელში ცხოვრება მირჩევნია. აქ ყველაფერი უფრო რბილია: წყალი, შუქი, ჩრდილები, ხმები – ყველაფერი შერბილებულია, მკვეთრი წახნაგებისგან თავისუფალია. ზღვასთან სიახლოვეც მომწონს. მას არც დასასრული აქვს, არც დასაწყისი, რაც ძალიან მომწონს. არ მიყვარს მკვეთრი ხაზები. არ მიყვარს ცხოვრების აჩქარებული ტემპი.

სიამოვნებით წავიდოდი რომელიმე აღმოსავლურ ქვეყანაში, სადაც ძალიან ცხელია, წამოვწვებოდი კოლოებისგან დამცავი ბადის ქვეშ და მშვიდად ვისუნთქებდი. ისეთ ადგილას, სადაც კარავიდან ქვიშის დანახვა შეიძლება. ერთადერთი, რაც დიდ ქალაქში მომწონს, წვიმაა. წვიმის დროს ყველაფერი ბუნდოვანი ხდება, მანქანის სინათლე აღარ მჭრის თვალს, მხედველობა გაბინდება, როცა წამწამებზე წვეთები ჩამოგეკიდება. ეს ერთადერთი სასიამოვნო რამაა ქალაქში.

ანა: არა, ეს არ არის ერთადერთი სასიამოვნო რამ. შეგიძლია მყუდრო ოთახი გქონდეს, ანთებული ქურა, თბილი ხალათი და ცხელი სასმელი. კარგია, როცა ეს ყველაფერი სახლში მოსულს გეხდება.

ქეთი: ეხლა წვიმს?

ანა: არა.

ქეთი: გადავწყვიტე, დღეს არსად წავიდე.

ანა: ძალიან კარგი, შეგიძლია აბაზანის შემდეგ ერთი ჭიქა მაგარი ყავა მიირთვა. (ანა დგება, მაგიდასთან მიდის და ყავას ასხავს). შემიძლია შავ კაბას შეუკეცო, შენ მოიზომე.

ქეთი: ჰმ.

ანა ყავას აწოდებს ქეთოს.

ანა: თუ გნებავთ წავიკითხავთ.

დიილი: ქეთო, კარგად გაიმშრალე?

ქეთი: დიახ.

დიილი: დარწმუნებული ხარ? ყველგან?

ქეთი: დიახ, საკმაოდ მშრალად ვგძნობ თავს.

დიილი: დარწმუნებული ხარ? არ მინდა აქ სველი იჯდე. (ქეთი იღიმება). ხედავთ ამ ღიმილს, ის ღიმილია, ასე მაშინ მიღიმოდა როცა ქუჩაში გვერდით მომყვებოდა იმ ფილმის ნახვის შემდეგ, თუმცა არა, უფრო მოგვიანებით.

ანა: არაჩვეულებრივი ღიმილი აქვს.

ქეთი: მე ისევ ვიღიმები.

დიილი: ისე არა, როგორც ერთი წუთის წინ, და ისე არა, როგორც მაშინ (ანას). იცით რომელ ღიმილზე ვლაპარაკობ?

ქეთი: ყავა ცივია.

პაუზა.

ანა: მაპატიეთ ახალს გავაკეთებ

ქეთი: არა, არ მინდა გმადლობთ (პაუზა) ჩარლი გვესტუმრება?

ანა: დავურეკავ თუ გინდათ?

ქეთი: მაკკები?

ანა: ნამდვილად გინდა ვინმეს ნახვა?

ქეთი: არ მომწონს მაკკები.

ანა: არც მე.

ქეთი: უცნაური ადამიანი და ჩემთვის გაუგებარ რაღაცებს მეუბნება.

ანა: მაგალითად?

ქეთი: სხვადასხვა სასაცილო რაღაცებს.

ანა: ეგ კაცი არასოდეს მომწონდა.

ქეთი: დუნკანი კი სასიამოვნო ადამიანია.

ანა: დიახ.

ქეთი: მისი ლექსები ძალიან მომწონდა. (პაუზა) იცი ვინ მომწონს ყველაზე მეტად?

ანა: ვინ?

ქეთი: კრისტი.

ანა: ძალიან საყვარელია.

ქეთი: ძალიან რბილი ადამიანია, იუმორის გრძნობაც აქვს, თან ძალიან მგრძობიარეა. იქნებ ვთხოვოთ, რომ მოვიდეს.

დიილი: ვერ დაგპატიჟებთ, სადღაც გაემგზავრა.

ქეთი: სამწუხაროა.

სიჩუმე.

დიილი: (ანას) ინგლისში კიდევ ვინმეს მონახულებას აპირებთ? ნათესავების? ბიძაშვილების? ძმების?

ანა: არა, აქ ქეთის მეტი არავის ვიცნობ.

პაუზა.

დიილი: თქვენი აზრით, ქეთი შეცვლილია?

ანა: ოდნავ (ქეთს) ისევ მორცხვი ხარ?

ქეთი: გაოცებული შეხედავს (დიილის). პირველად რომ გავიცანი, შვედის ნუკრივით მორცხვი იყო. როცა ვინმე მასთან სალაპარაკოთ დაიხრებოდა, ის შორს იწეოდა მათგან. თითქოს იქვე იდგა, მაგრამ უკვე მიუწვდომელი იყო. მიუწვდომელი სასაუბროდ ან შესახებად. მე ვთვლი, რომ ეს აღზრდის ბრალია. მღვდლის ქალიშვილი – არის მასში რაღაც ბრონტესეული.

დიილი: მღვდლის ქალიშვილი?

ანა: ის არ იყო ბრონტე ვნებაში, მაგრამ ის იყო ბრონტე იდუმალებაში, ძალიან ჯიუტი და ჩაკეტილი ადამიანი.

(პატარა პაუზა) მახსოვს, პირველად რომ გაწითლდა.

დიილი: როდის? უფრო სწორად რის გამო?

ანა: როცა მისი საცვლები ვითხოვე ერთ წვეულებაზე წასვლის წინ. მერე გამოუტყდი ამაში, ცხადია, ცუდად მოვიქცევი. რომ მოუყევი, გაოცებისგან ხმა ვერ ამოიღო. ისიც ვუთხარი, რომ დავისაჯე ჩემი დანაშაულისთვის – წვეულებაზე ერთი კაცი მთელი საღამო ჩემს ფეხებს უყურებდა

პაუზა.

დიილი: მაშინ გაწითლდა?

ანა: დიახ.

დიილი: თქვენს ფეხებს ვიღაც უყურებდა მის საცვლებში...

ანა: თუმცა იმ საღამოს შემდეგ, თვითონ მთავაზობდა, მისი საცვლები ჩამეცვა, მას უფრო მეტი ჰქონდა. როცა მთავაზობდა, წითლდებოდა. ყოველთვის ვუყვებოდი, როცა რაიმე საინტერესო მოხდებოდა.

დიილი: წითლდებოდა?

ანა: ამას ვერ ვხედავდი. გვიან ვბრუნდებოდი შინ, ის ღამფის შუქზე კითხულობდა. როცა მოყოლას ვიწყებდი, შუქს თიშავდა, სიბნელეში ვლაპარაკობდი. სიბნელეში მოსმენა ერჩივნა, მაგრამ ოთახში მაინც ყოველთვის იყო მკრთალი სინათლე გაჩქურიდან ან ქუჩიდან შემოსული, მაგრამ ვერ ამჩნევდა. ისეთ ადგილს ვარჩევდი ოთახში, საიდანაც მისი სახის დანახვა შემეძლო, თვითონ ვერ ხედავდა ჩემს სახეს, მხოლოდ ხმა ესმოდა. ის მისმენდა, მე ვაკვირდებოდი.

დიილი: იდეალური ქორწინებასავით უღერს.

ანა: ჩვენ ნამდვილი მეგობრები ვიყავით.

პაუზა.

დიილი: თქვენ თქვით, რომ ის იყო ბრონტე იდუმალებაში, მაგრამ არა გრძნობებში. როგორი იყო გრძნობებში?

ანა: ვფიქრობ, ეს მხოლოდ თქვენ გეხებათ.

დიილი: ასე ფიქრობთ? მართალი ხართ, დაღაბვროს ეშმაკმა! ეს მხოლოდ მე მეხება, მიხარია, რომ ვიღაცამ ბოლოს და ბოლოს ტაქტი გამოიჩინა. რა თქმა უნდა, ეს მხოლოდ ჩემი საქმეა, მე მისი ქმარი ვარ (პაუზა).

ნუთუ მე ერთადერთი ვარ, ვისაც ეს ყველაფერი უტაქტობად ეჩვენება?

ანა: რას გულისხმობთ? რომიდან ჩამოვედი, რომ ჩემი ყველაზე ძველი მეგობარი მომენახულებინა ოცი წლის შემდეგ და მისი მეუღლე გამეცნო. რა არ მოგწონთ?

დიილი: თქვენს ქმარზე ვფიქრობ, რომელიც მარტო დაბოდიხობს უზარმაზარ ვილაში, მხოლოდ მოხარულ კვერცხს ჭამს და ერთ სიტყვასაც ვერ ამბობს ინგლისურად.

ანა: ვუთარგმნი, როცა საჭიროა.

დიილი: მაგრამ თქვენ აქ ხართ, ჩვენთან. ის კი მარტოა, ტერასაზე დადის და კატერს ელოდება, რომელიც არაჩვეულებრივ ხალხს ჩამოიყვანს, ღამაზ, ხმელთაშუაზღვისპირედი ხალხს. მის გარშემო ყველაფერია, რაზეც წარმოდგენაც არ გვაქვს – ლობსტერი და ლობსტერის წვნიანი, მსოფლიოში ყველაზე გრძელი ფეხები და ყველაზე რბილი ხმა. ახლაც თითქოს ჩამესმის ეს ხმა. პირდაპირ ვთქვათ ყველაფერი, ბევრი რამ მინახავს მსოფლიოს ყველა ნაწილში, ბევრჯერ მინახავს დანაკარგი და შეურაცხყოფა, რატომ უნდა დაგვარგო ძვირფასი დრო ორი...

ქეთი: (შეაწვევტინებს) თუ რამე არ მოგწონთ, შეგიძლიათ წახვიდეთ პაუზა,

დიილი: სად უნდა წავიდე?

ქეთი: ჩინეთში ან სიცილიაში.

დიილი: მე არ მყავს კატერი არც თეთრი კოსტუმი მაქვს.

ქეთი: მაშინ ჩინეთში წადით.

დიილი: იცი, რას მიზამენ ჩინეთში თეთრი კოსტუმით რომ ჩავიდე? დაუფიქრებლად მომკლავენ. პატარა პაუზა.

ანა: შეგიძლიათ ნებისმიერ დროს მესტუმროთ სიცილიაში, ორივე. სიჩუმე.

ქეთი და დიილი გაოცებულები უყურებენ.

ანა: (დიილის ჩუმად) მინდა იცოდეთ, რომ მე აქ თქვენთვის ხელის შესაშლელად არ ჩამოვსულვარ, ჩამოვედი, რომ ვიზიემო (პაუზა)... რომ ვიზიემო, ძველი და ძალიან ძვირფასი მეგობრობა. ჩვენი მეგობრობა ბევრად უფრო ადრე დაიწყო, ვიდრე თქვენ ჩვენი არსებობის შესახებ შეიტყობდით (პაუზა). ის მე ვიპოვე. ჩემი წყალობით გაიცნო უამრავი გამორჩეული ადამიანი. მე დამყავდა კაფეებში, სადაც მხატვრები, მწერლები და ზოგჯერ მსახიობები და მოცეკვავეები იკრიბებოდნენ. ჩვენ ყავის ჭიქასთან ვისხედით და ჩუმად ვუგუბდით ყურს ცხოვრებას. მე მისთვის მხოლოდ ბედნიერება მინდოდა, ესეც მხოლოდ ბედნიერებას ვუსურვებ.

დიილი: (ქეთს) ჩვენ ხშირად შევხვედრივართ, მე და ანა. (ქეთი შეხედავს) ერთმანეთს ვეიფეირის ტავერნაში შევხვდით. კუთხეში იჯდა. მოვეწონე, მაშინ საკმაოდ წარმოსადეგი ვიყავი, მოღურად ვიცმევდი, ხვეული თმა მქონდა... ფული არ ჰქონდა და სასმელზე დავპატიჟე.

გაფართოებული თვალეზით მიყურებდა, თითქოს მორცხვობდა. თავს თქვენად ასაღებდა, რაც საკმაოდ კარგად გამოდიოდა, მაშინაც თქვენი საცვლები ეცვა, დიდსულოვნად მომცა უფლება ისინი მენახა. რა გულუხვობაა, ქალისთვის ეს საოცარი თვისებაა. მოგვიანებით წვეულებაზე წავედით, ფილოსოფოსების წვეულებაზე, საკმაოდ სასაიმოვნო საზოგადოება იყო ედჟევარ როუდიდან. რამდენი წელია, არც ერთიც არ მინახავს – ძველი მეგობრები, რომლებიც ბევრს ფიქრობდნენ და ლაპარაკობდნენ თავიანთ იდეებზე. ეს ადამიანები ნამდვილად მენატრება, ალბათ, აღარც არიან ცოცხლები. მას შემდეგ არც ერთი აღარ მინახავს, მეიდა ველეს ჯგუფი, დიდი ერიკი და პატარა ტონი, სადღაც პედინგტონის ბიბლიოთეკასთან ცხოვრობდნენ. სანამ წვეულებაზე მივიდოდით, გზაზე ყავაზე დაუპატიჟე. მაშინ საკუთარი თავი შენ ეგონე, ძალიან ცოტას ლაპარაკობდა. ან იქნებ შენ იყავი? შეიძლება ჩემთან ერთად შენ ვსვავდი ყავას და თითქმის არაფერს ამბობდი.

პაუზა.

ქეთი: როგორ გგონია რა იზიდავდა შენში?

დიილი: არ ვიცი. რა?

ქეთი: ეჩვენებოდა, რომ შენი სახე მგრძნობიარე და დაუცველი იყო.

დიილი: მართლა?

ქეთი: უნდოდა, ამ სახეს მოფერებოდა ისე, როგორც ეს მხოლოდ ქალს შეუძლია.

დიილი: მართლა?

ქეთი: დიახ.

დიილი: ისე, როგორც ეს მხოლოდ ქალს შეუძლია?

ქეთი: ის მზად იყო თავი შენთვის მოძღვნა.

დიილი: უკაცრავად?

ქეთი: შეუყვარდით.

დიილი: მე?

ქეთი: შენ ძალიან განსხვავდებოდით სხვებისგან, ის კაცები, რომლებსაც იცნობდა უხეშები და დაუნდობლები იყვნენ.

დიილი: მართლა არიან ასეთი კაცები, დაუნდობლები?

ქეთი: დიახ.

დიილი: მისი ქვედაბოლოს თვალღერება არ იყო უხეშობა?

ქეთი: ეს არ არის უხეშობა.

დიილი: მე მის კაბას კი არა, მას ვუყურებდი.

ანა: (ცივად) არა, ეს ჩემი კაბა იყო, მე ვიყავი. მახსოვს თქვენი მზერა, თქვენც კარგად მახსოვხართ.

ქეთი: (ანას) მე შენ მკვდარი მახსოვხარ. (პაუზა). მახსოვს თქვენი მკვდარი სხეული. არ იცოდით, რომ ვითვალთვალებდით. სახე ჭუჭყიანი გქონდათ, ზედ წარწერები გქონდათ, სადებავი გადღაბნილი იყო და კისერზე ჩამოგდოდათ. თუმცა ლოგინი სუფთა იყო.

კმაყოფილი ვიყავი, არ მინდოდა თქვენი სხეული ჭუჭყიან თეთრეულზე ყოფილიყო. ეს შეუფერებელი იქნებოდა, რადგან ყველაფერი მეც მესებოდა, ჩემს ოთახში ხდებოდა, ჩემს ოთახში იწექი. როცა გაგვევიძაო, მე თავზე დაგყურებდით, შეეცადეთ ჩემი მეთოდი გამოგვეყენებინათ, ჩემი მორცხვი ღიმილი, თავის დახრა, ნახევრად დახუჭული თვალები. მაგრამ ამან არ გიშველა, მხოლოდ ჭუჭყი ჩაგრჩა ტუჩის კუთხეებში, ღიმილი სახეზე მიგეყინა. მინდოდა თქვენი ცრემლები მენახა, მაგრამ არ ტიროდი.

თვალის გუბები აღარ გიჩანდათ, სახის ძვლები გემსხვრეოდა. მაინც ძალიან მშვიდი იყავით, სახეზე ტანჯვა არ გეტყობოდათ. თითქოს ეს ყველაფერი სხვას შეემთხვა. უაკანასკნელი ზიარება არ ჩავთვალე საჭიროდ... ჩავთვალე, რომ დრო – სეზონი შესაფერისი იყო, მარტოობაში სიკვდილი და ჭუჭყიანი სახეც შესაფერისი გარემოს ქმნიდა. ჩემთვის კი აბაზანის მიღების დრო იყო. საკმაოდ დიდხანს ვიბანდი, შემდეგ გამოვედი, სისუფთავისგან ვბრწყინავდი, სკამი მოვიტანე, თქვენს გვერდით დაგჯექი შიშველი და გიყურებდი (პაუზა).

როცა ის მოვიყვანე, რა თქმა უნდა, შენი სხეული იქ აღარ იყო. ბედნიერი ვიყავი, რომ ჩემს ოთახში სხვა სხეული იყო, მამაკაცის სხეული, რომელიც განსხვავებულად იქცეოდა, ისე, როგორც ეს კაცებს ჩვევიათ. მაგალითად, სავარძლის სახელურზე ჯდებოდა და ა.შ. ორ საწოლს შორის გქონდა არჩევანი, თქვენსა და ჩემს საწოლს შორის. შეგვეძლო შიგ ჩავწოლილიყავით ან ზემოდან დავწოლილიყავით. შენი საწოლი მოეწონა, ის იქ სხვანაირი ჩანდა, რადგან მამაკაცი იყო. ერთ ღამეს ვთხოვე რაღაცის გაკეთების უფლება მოეცა ჩემთვის. თქვენს საწოლზე იწვა, კმაყოფილი იყო, ფიქრობდა, რომ მისი ნასწავლის გამოყენებას

ვაპირებდი და ინიციატივას გამოვიჩენდი, რასაც დიდხანს ელოდა. მე ჩვენს ფანჯარასთან შენს მიერ დარგული ყვავილების ქოთნებიდან მიწა ამოვიღე და სახეზე წავეუსვი. გაცვებისგან ხმას ვერ იღებდა, ცდილობდა, წინააღმდეგობა გაეწია, არ მაძლევდა უფლებას, მისი სახე დამესვარა. სამაგიეროდ ქოწინება შემომთავაზა და გარემოს გამოცვლა. (პატარა პაუზა). ორივე უმნიშვნელო იყო (პაუზა). მანამდე ცოტა ხნით ადრე მეითხა, ვის ეძინა იმ ლოკინში მანამდე. მე ვუთხარი, რომ არავის, არავის არ ძინებია.

ხანგძლივი სიჩუმე. ანა დგება, კართან მიდის, ჩერდება და უყურებს. სიჩუმე. დიილი ჩუმად ტირილს იწყებს.
ანა გაუნძრევლად დგას. ანა ბრუნდება, ნათურას გამორთავს, დივანზე ჯდება, შემდეგ წვება. ტირილი წყდება
სიჩუმე. დიილი დგება, რამდენიმე ნაბიჯს გადადგავს, ორივე დივანს შეხედავს. ანასთან მიდის, უყურებს, ქალი გაუნძრევლად წევს. სიჩუმეა. დიილი კარებისაკენ მიდის, ჩერდება, ზურგით დგას. სიჩუმეა, დიილი ბრუნდება, ქეითის დივანთან მიდის, ჯდება, კალთაზე თავს ადებს.
ხანგძლივი სიჩუმე. დიილი ნელა ჯდება, დგება და ნელ-ნელა უახლოვდება სავარძელს, ჩაეშვება სავარძელში. სიჩუმეა. მკვეთრად ინთება სინათლე. დიილი სავარძელშია, ანა დივანზე წევს, ქეითი მეორე დივანზე ზის.

დ ა ს ა ს რ უ ლ ი

თარგმნა ლია ჯამბურია
ტელ.: 599-44.98.99
lika_jamburia@yahoo.com